# ÜHEKSATEISTKÜMNES PÜHAPÄEV PÄRAST NELIPÜHA AD 2026
# 1Jh 2:15–17 (5Ms 10:12–13; Mk 12:28–34)

**15 Ärge armastage maailma ega seda, mis on maailmas! Kui keegi armastab maailma, siis ei ole temas Isa armastust.**

**16 Sest kõik, mis on maailmas – lihahimu ja silmahimu ja elukõrkus –, ei ole Isast, vaid maailmast.**

**17 Ja maailm kaob ja tema himu, aga kes teeb Jumala tahtmist, püsib igavesti.**

> Ärge armastage maailma ega neid asju, mis maailmas! Kui keegi armastab maailma, ei ole tema sees Isa armastust. Sest see kõik maailmas – liha himu ja silmade himu ja elujärjega ärplemine – ei ole Isast, vaid on maailmast, ja maailm läheb mööda ja tema himu, see aga, kes teeb Jumala tahtmist, jääb igaveseks.

## Sissejuhatus

Johannese esimene kiri erineb enamusest epistlitest selle poolest, et sel puuduvad tavapärane sissejuhatav tervitus ja pöördumine konkreetse adressaadi poole. Samuti ei mainita kirja autori nime (isegi mitte taolisel viisil, nagu teise ja kolmanda kirja alguses, kus autorina nimetatakse «vanemat». Nii meenutab Johannese esimene kiri pigem jutlust või teoloogilist käsitlust, mille puhul samal ajal on selgelt tuntav konkreetse adressaadi olemasolu – viimast võib järeldada kirja emotsionaalsest, julgustavast ja kohati isegi murelikust toonist.

Sellele, et kirja autoriks on, nagu kinnitab pärimus, apostel ja evangelist Johannes, viitavad eeskätt Johannese evangeeliumile lähedased sõnavara ja käsitluslaad. Kiri pärineb tõenäoliselt esimese sajandi lõpukümnendi keskpaigast.[1] Kirjutamise kohaks oli arvatavasti Efesos ning kiri oli mõeldud eeskätt Väike-Aasia kristlastele.

Apostel Johannes kinnitab oma kirjades kahte põhjapanevat usutõde: õpetust Jumalast, kes on meid oma armastuses lunastanud ja uuesti sünnitanud, ning õpetust Jeesusest Kristusest, Jumala ainusündinud Pojast, kes on saanud lihaks, s.t tõeliseks inimeseks, ning meid oma vere läbi Jumalaga lepitanud. Vastandudes teravalt neile, kes püüavad kristlasi eksitada vastupidise õpetusega, näitab apostel selgelt ja ühemõtteliselt, kuidas teha vahet Jumala lastel ja kuradi lastel ehk antikristustel (kristusevastastel): «Kes on valetaja? Eks ju see, kes salgab, et Jeesus on Kristus. Antikristus on see, kes salgab Isa ja Poega. Kes iganes salgab Poja, sellel pole ka Isa; kes tunnistab Poega, sellel on ka Isa. Kellel on Poeg, sellel on elu; kellel ei ole Jumala Poega, sellel pole elu.» (1Jh 2:22j; 5:12)

---

[1] Klaus Berger, kes on tuntud Uue Testamendi tekstide tavalisest varasema dateerimise poolest, pakub Johannese esimese kirja koostamisajaks aastat 55, põhjendades seda arvamusega, et kuna kiri teeb Johannese evangeeliumist märksa teravamalt ja välistavamalt vahet õigel ja eksiõpetusel, peab see olema kirjutatud varem, ajal, mil kristlus ei olnud veel laiemalt levinud.

Siinkohal on oluline märkida, et apostel mitte ei arutle ega argumenteeri, vaid esitab usulauseid kindla ja äratuntud tõena, millele vastu vaidlemine tähendaks kas valetamist või Jumala tembeldamist valetajaks: «Ma ei kirjutanud teile sellepärast, et te tõde ei tea, vaid et te teate seda ning et ühtegi valet ei tule tõe seest. Kes ei usu Jumalat, see on teinud Tema valelikuks, sest ta pole uskunud tunnistust, mille Jumal on andnud oma Poja kohta.» (1Jh 2:21; 5:10)

Esimese Johannese kirja kõrgpunktiks on kahtlemata sõnad: «Jumal on armastus.» (1Jh 4:16). Armastusest Jumala olemusena tuleneb otseselt, et ka Jumala lapsed peavad elama armastuses, mis seisneb eeskätt Jumala käskude pidamises (1Jh 5:3). Armastada tuleb nii seda, kes meid on sünnitanud, s.t Jumalat, kui ka neid, kes nagu meiegi on Temast sündinud: «See käsk on meil temalt endalt, et kes armastab Jumalat, armastagu ka oma venda! Igaüks, kes armastab seda, kes ta on sünnitanud, armastab ka seda, kes Temast on sündinud.» (1Jh 4:21; 5:1)

Johannes innustab kristlasi elama ilma patuta, kuna «ükski, kes püsib Temas, ei tee pattu; ükski, kes teeb pattu, ei ole näinud ega mõistnud Teda» (1Jh 3:6), ent näitab samal ajal, et paraku ei saa keegi tõele truuks jäädes väita, et tal pattu ei oleks: «Kui me ütleme: «Meil ei ole pattu», siis me petame iseendid ja tõde ei ole meis.» (1Jh 1:8)

Seda tõdedes kinnitab apostel kristlasi usus lepitusse ja andeksandmisse, isegi väga raskete pattude puhul: «Mu lapsed, seda ma kirjutan teile, et te ei teeks pattu. Aga kui keegi patustab, siis on meil eestkostja Isa juures, Jeesus Kristus, kes on õige, ning Tema on lepitusohver meie pattude eest, kuid mitte üksnes meie, vaid ka terve maailma pattude eest. Te teate, et tema on ilmunud patte ära kandma ning Temas endas ei ole pattu.» (1Jh 2:1j; 3:5) Esimene Johannese kiri lõpeb igal ajal aktuaalse manitsusega: «Lapsed, hoiduge ebajumalate eest! » (1Jh 5:21)

**Keelelisi märkuseid**

**Ärge armastage** – μὴ ἀγαπᾶτε – sõna ἀγαπάω tähendab «armastama», «[kellelegi] head soovima», ka «[kellegi järele] janunema/õhkama»[2], ning tähistab isetut, ennastandvat armastust.

**Maailma** – τὸν κόσμον – sõna κόσμος tähistab korrastatud ilmaruumi, maailma, ülekantult ka inimkonda, samuti maailma («selle ilma») asjadekorraldust. Uues Testamendis võib sellel sõnal olla ka negatiivne tähendusvarjund («jumalatu maailm»).

**Armastust** – ἡ ἀγάπη – sõna ἀγάπη tuleneb verbist ἀγαπάω (vt esimest keelelist märkust).

---

[2] Sarnase tähendusvarjundiga on heebrea אָהַב – «armastama», «[kellegi järele] õhkama».

**Lihahimu** – ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκὸς – sõna ἐπιθυμία koosneb alalütlevast eessõnast ἐπί ja verbist θύω – «tapma», «surmama»[3] – tulenevast sõnast θυμός – «kirg», «ägedus», «raev». Sõna σάρξ – «liha» – tähistab Uues Testamendis enamasti inimese langenud, patust olemust, vahel ka neutraalselt inimese ihu või kõike elavat.

**Elukõrkus**[4] – ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου – sõna ἀλαζονεία tuleneb sõnast ἀλαζών – «hoopleja», «kiidukukk», «tühikargaja», «ärpleja» – ning tähistab tühist, ülespuhutud olekut, edevust, enda teistest paremaks pidamist ja enda tegelikust paremana, tähtsama, targemana näitamist. Sõna βίος tähistab enamasti konkreetselt kellegi [elatud] elu[5], Uues Testamendis sageli ka elatist ja eluhüvesid.

**Kaob** – παράγεται – sõna παράγω tähendab «mööda minema».[6]

**Kes teeb** – ὁ…ποιῶν – sõna ποιέω tähendab «tegema», «teostama», ka «looma».[7]

**Püsib** – μένει – sõna μένω tähendab «viibima», «paigale jääma», aga ka «püsima [jääma]», «vastu pidama».

**Igavesti** – εἰς τὸν αἰῶνα – sõna αἰών tähistab eeskätt lõputust, igavikku, aga seda võidakse kasutada ka teatud ajastu, eeskätt pikema, inimlikult isegi haaramatult pika ajavahemiku kohta.[8]

## Sisuline analüüs

Oma esimese kirja teises peatükis manitseb apostel Johannes lugejaid, et nad hoiaksid valguse, tõe ja armastuse poole isegi siis, kui neid püüavad eksitada kas nende oma patt ja sellest võrsuv süütunne või need, kes on ise tõest eemaldunud ning püüavad nüüd teisigi endaga kaasa tõmmata. Johannes julgustab patuseid: «Kui keegi patustab, siis on meil eestkostja Isa juures, Jeesus Kristus, kes on õige, ning Tema on lepitusohver meie pattude eest, kuid mitte üksnes meie, vaid ka terve maailma pattude eest.» (1Jh 2:1j) Ühtlasi kinnitab apostel neile, keda üritatakse eksitada: «Võidmine, mille te olete saanud Temalt, püsib ju teis ning teil pole vaja, et keegi teid õpetaks; vaid nii nagu Tema võidmine teid kõiges õpetab – see on tõde, mitte vale – ja nii nagu Tema teid on õpetanud, nõnda püsige Kristuses.» (1Jh 2:27)

---

[3] Niisiis on himu midagi hävitavat, surmavat.

[4] 1989. aasta Uues Testamendis: «jõukuse kõrkus».

[5] Kõrvutades seda sõnaga ζωή võiks öelda, et ζωή tähistab «elu minus», βίος aga «minu elu».

[6] Vrd 1Kr 7:31: παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου – «Sest praeguse maailma pale on möödumas.»

[7] Muuhulgas on siit pärit ka sõna ποίημα – «teos», «poeem» –, nt Ef 2:10: «Sest meie oleme Tema teos…», mida võiks tõlkida ka: «Meie oleme Tema loome…» või: «Meie oleme Tema poeem…»

[8] Vrd «eoon» – geoloogilise ajaarvamise suurim ühik (arhaikum, proterosoikum, fanerosoikum).

See, kes üritab inimesi – ka neid, kes usuvad Kristusesse – petta, eksitada ja viimaks hukutada, on maailm, täpsemalt: jumalatu, antikristuse[9] meelevallas olev maailm. Johannes ei pea maailmast kõneldes silmas Jumala loodut sellisena, nagu Jumal seda luues tahtis, vaid langusjärgset maailma, mis on Jumalast taganenud, Temast lahti ütelnud. See tähendab, et Johannese sõnum ei kattu gnostikute maailmapõlgusega, ta ei kutsu üles füüsilisest maailmast põgenema, «tunnetuse» või askeesi läbi mingitesse «vaimsetesse kõrgustesse» tõusma, vaid ta vastustab ühemõtteliselt igasugust jumalatut maailma, olgu see füüsiline või vaimne.

Jumalatul maailmal on inimesele – nii tema hingele kui ihule – hävitav mõju, ja seetõttu tuleb talle otsustavalt ning jõuliselt vastu astuda. Kui keegi armastab jumalatut maailma, siis ta armastab seda, mis tahab teda hävitada, ning seob ennast ja oma tuleviku (lausa oma igaviku) millegagi, mis viimaks ka ise hävib.

Jumalatu maailm on tühine – Johannes kasutab korduvalt selle võrdpildina pimedust, mis ei ole ju iseenesest muud kui valguse puudumine. Seepärast ei suuda pimedus ka mitte kunagi valgusest lõplikult jagu saada, vaid valgus võidab alati pimeduse – isegi siis, kui mõnda aega võib tunduda vastupidi.[10]

Johannes kirjutab: «Ärge armastage maailma ega seda, mis on maailmas! Kui keegi armastab maailma, siis ei ole temas Isa armastust.» (1Jh 2:15) Sisuliselt tähendab see, et kes armastab jumalatut maailma, see ei saa armastada Jumalat. Ja vastupidi: kui keegi armastab tõeliselt Jumalat, siis ta ei saa armastada jumalatut, jumalavastast, Jumalast lahti ütelnud maailma, sest «keegi ei saa teenida kahte isandat, ikka on nii, et ta vihkab üht ja armastab teist või et ta pooldab üht ja põlgab teist» (Mt 6:24), ning «kus su aare on, seal on ka su süda» (Mt 6:21).

Jumalatu maailma armastamine ei too aga kaasa mitte ainult seda, et maailma armastav inimene ei suuda armastada Jumalat, vaid ka selle, et ta ütleb lahti Jumala armastusest – ja nii kaotab ta ka Jumala, sest «Jumal on armastus» (1Jh 4:8). Inimene, kelles ei ole Isa armastust, mis on saanud avalikuks sellest, et Ta «on läkitanud oma Poja lepitusohvriks meie pattude eest» (1Jh 4:10), kaotab lunastuse anni ja viimaks ka elu, sest «kellel on Poeg, sellel on elu; kellel ei ole Jumala Poega, sellel pole elu» (1Jh 5:12).

See, kes armastab maailma, on tema tühiste, ent siiski hukatuslike himude ori: «Sest kõik, mis on maailmas – lihahimu ja silmahimu ja elukõrkus –, ei ole Isast, vaid maailmast.» (1Jh 2:16) Ning samasugune, nagu jumalatu maailma saatus – ta «kaob ja

---

[9] Johannes kasutab mõistet «antikristus» kahes tähenduses – ainsuses ja mitmuses –, tähistades sellega nii eksitajat, kristusevastast vaimu – kuradit –, kui neid, kes on lasknud ennast eksitada ning saanud samuti kristusevastasteks, s.t antikristusteks.

[10] Piltikult öeldes: süüdata või sisse lülitada saab ainult valgust, mitte pimedust. Muidugi saab valgust paraku ka välja lülitada või kustutada – ennast nõnda pimeduse meelevalda andes.

tema himu» (1Jh 2:17) –, saab olema nende käekäik, kes on ennast selle jumalatu maailma meelevalda loovutanud.

Johannes ei kõnele siin «lihahimust» esmajärjekorras selles tähenduses, nagu seda enamasti mõistetakse eesti keeles – suguihana –, vaid «liha» kui langenud, patuse inimloomuse peaaegu vastupandamatust ihast või kalduvusest Jumala loodut (sealhulgas ka oma ihu ja selle juurde kuuluvat) väärastada ja kuritarvitada. See on jumalatu maailma tegelikkus: inimene oskab kõige heaga, mille Jumal on oma helduses ja armastuses loonud,[11] alati midagi kurja ja äraspidist ette võtta ja korda saata.

Lisaks «liha himule» nimetab Johannes «silmade himu». Ka seda ei tule mõista päris samamoodi, nagu enamasti mõistetakse eestikeelset sõna «silmahimu», mida Eesti keele seletav sõnaraamat defineerib millegi vaatamisel tekkiva himuga, nägemisest võrsuva himustamisega. Pigem peab apostel silmas inimese iha või nõudmist kõike «oma silmaga näha» ning seeläbi tegelikkust kontrollida ja isegi määrata, ning ühtlasi omandada teatavat, *new age*'i terminoloogiat kasutades, «avardavat tunnetust», mis tõstvat inimese mingisugusele kõrgemale «vaimsele tasandile».

Võime seda võrrelda pattulanguse looga: «Ja naine nägi, et puust oli hea süüa, ja see tegi ta silmadele himu, ja et puu oli ihaldusväärne, sest see pidi targaks tegema.» (1Ms 3:6) «Silmade himu» on siin ihalus saada targaks, s.t Jumala sarnaseks, Jumalaga võrdseks või koguni Temast kõrgemaks. Niisiis on «silmade himu» väga lähedalt seotud [vaimuliku] kõrkusega, millele nii Jeesus kui apostlid vastandavad usu ja sellest võrsuva alandlikkuse: «Kas sa usud seepärast, et sa oled mind näinud? Õndsad on need, kes ei näe, kuid usuvad.» (Jh 20:29); «Me käime usus, mitte nägemises.» (2Kr 5:7)

Ilmselgelt puudutab see täiesti otseselt ka usku Jeesusesse Kristusesse kui Jumala lihakssaanud Sõnasse, Tema ainusündinud Pojasse, tõelisse Jumalasse, kes on saanud tõeliseks inimeseks – usku, ilma milleta ei saa olla tõelist osadust Jumalaga: «Mis algusest peale on olnud, mida me oleme kuulnud, mida me oleme oma silmaga näinud, mida me oleme vaadelnud ja mida meie käed on katsunud – seda me kuulutame Elu Sõnast. Mida me oleme näinud ja kuulnud, seda me kuulutame ka teile, et teilgi oleks osadus meiega. Meie osadus on osadus Isaga ja Tema Poja Jeesuse Kristusega. Te tunnete Jumala Vaimu sellest: iga vaim, kes tunnistab Jeesust Kristust lihasse tulnuna, see on Jumalast, ning ükski vaim, kes seda Jeesust ei tunnista, ei ole Jumalast, vaid see on antikristuse oma.» (1Jh 1:1.3; 4:2j)[12]

---

[11] «Sest kõik, mis Jumal on loonud, on hea ja miski pole taunitav, mida võetakse vastu tänuga, sest seda pühitsetakse Jumala sõna ja palve läbi.» (1Tm 4:4j)

[12] Küllap võib «silmade himu» ning sellest tulenevat vaimulikku kõrkust ja soovimatust tunnistada Jeesuse jumalikkust näha ka Tema vastaste korduvates nõudmistes, et Ta näitaks neile tunnustähte taevast.

Kolmanda maailmas võimutseva hukatusliku jõuna, mis inimesi oma meelevallas hoiab, nimetab Johannes «elukõrkust». Tegemist on ühelt poolt siin maailmas hea, mugava, muretu ja külllusliku elu taotlemisega, teisalt aga sellesama elu ja oma hea elujärjega kiitlemisega, mille juurde kuulub kahtlemata ka enda teistest paremaks pidamine ja mingite oma õiguste nõudmine, s.t lõppkokkuvõttes enese täielik sidumine selle maailmaga, oma hinge maailmale või selle maailma eest maha müümine, mille tulemuseks on, et inimene kaotab oma hinge: «Mis kasu on inimesel, kui ta võidaks terve maailma, oma hingele teeks aga kahju? Või mis oleks inimesel anda ära oma hinge lunahinnaks?» (Mt 16:26)[13]

Tõdedes, et maailm viimaks kaob, kinnitab apostel ühelt poolt sedasama, mida ütleb ka tänapäeva teadus: Maa, nagu kogu universum, ei püsi meile tuntud kujul igavesti. Ent on selge, et Johannest ei huvita siinkohal mitte geofüüsika ega kosmoloogia, vaid ta kõneleb ikka sellestsamast jumalatust, kurjuse, antikristuse, pimeduse meelevallas olevast maailmast – maailmast sellisena, nagu see on Jumalast taganemise ja lahti ütlemise tulemusena.

See, et maailm kaob, ei ole aga mitte hirmu- ega hädakuulutus, vaid vastupidi, rõõmusõnum: «Ja maailm kaob ja tema himu, aga kes teeb Jumala tahtmist, püsib igavesti.» (Jh 2:17) Kaob kõik see, mis on halb ja rikutud – püsima jääb aga see, mis on hea ning täidetud valgusest ja armastusest. Kuigi praegu võib tunduda, et pimedus võidab ja suudab hävitada ka Jumala poolt heana loodud maailma, on tegelikult hoopis vastupidi, sest «pimedus möödub ja tõeline valgus paistab juba» (1Jh 2:8).

Jumala tahtmine on, et keegi ei hukkuks, vaid et «igaühel, kes näeb Poega ning Temasse usub, oleks igavene elu» (Jh 6:40). Niisiis teeb Jumala tahtmist eeskätt see, kes usub Jeesusesse Kristusesse kui inimeseks saanud Jumala Pojasse, tõelisse Jumalasse ja tõelisse inimesse. Kahtlemata peab sellest usust võrsuma palju muudki: «Ja see on Tema käsk, et me usuksime Tema Poja Jeesuse Kristuse nimesse ja armastaksime üksteist, nii nagu Tema meile on käsu andnud. Ja see käsk on meil Temalt endalt, et kes armastab Jumalat, armastagu ka oma venda! See ongi Jumala armastamine, et me peame Tema käske, ja Tema käsud ei ole rasked.» (1Jh 3:23; 4:21; 5:3)

Need, kes armastavad maailma ning koos jumalatu maailmaga Jumalast lahti ütlevad, hävivad koos sellesama jumalatu maailmaga. Need aga, kes jäävad Jumalasse ja Tema armastusse – kes jäävad Jumalasse, kes on armastus –, pärivad igavese elu, sest Jumal on igavene: «Aga me teame, et Jumala Poeg on tulnud ja andnud meile mõistmise, et me tunneksime ära Tõelise. Ja meie oleme Tõelises, Tema Pojas Jeesuses Kristuses. Seesama on tõeline Jumal ja igavene elu.» (1Jh 5:20)

---

[13] Eredaid ja samal ajal kirjeldamatult traagilisi näiteid on loendamatul hulgal: Saalomon, Caligula, Nero, rääkimata tänapäeva meelelahutusmaailma ja sotsiaalmeedia staaridest ning paraku ka mitmetest kõrgele tõusnud ja sügavale langenud usukuulutajatest, iseäranis nn eduteoloogia esindajate ridadest.

**Jutluseks**

Üheksateistkümnenda pühapäeva teemaks pärast Nelipüha on EELK Jumalateenistuste käsiraamatu järgi «Suurim käsk». Teemavalik rajaneb kirikukäsiraamatu lugemiskava esimese lugemisaasta Evangeeliumil (Mt 22:34–40), milles Jeesus vastab küsimusele, milline on suurim käsk Seaduses: «Armasta Issandat, oma Jumalat, kogu oma südamega ja kogu oma hingega ja kogu oma mõistusega! Armasta oma ligimest nagu iseennast! Neis kahes käsus on koos kogu Seadus ja Prohvetid.»

Teise lugemisaasta Vana Testamendi lugemiseks (5Ms 10:12–13) on meeldetuletus Iisraeli rahvale, et Jumal ootab eeskätt seda, et Tema rahvas Teda kardaks ja armastaks ning Tema teedel käiks, Teda südamest ja kõigest hingest teenides ning Tema käske täites. Teise lugemisaasta Evangeeliumiks (Mk 12:28–34) on nagu esimeselgi lugemisaastal Jeesuse vastus küsimusele kõige esimese või suurima käsu kohta.

Epistlile jutlustades on hea alustada armastuse mõiste selgitamisest, kuna Johannese esimese kirja kontekstis ei tähista see mitte tunnet, vaid pühendumist, mis seisneb eeskätt enda täielikus üle andmises – võiks öelda ka, et tingimatus loovutamises – sellele, keda (või mida) armastatakse. Just nii on Jumal meid armastanud: «Selles on armastus – ei, mitte selles, et meie oleme armastanud Jumalat, vaid et Tema on armastanud meid ja on läkitanud oma Poja lepitusohvriks meie pattude eest. Armastuse me oleme ära tundnud sellest, et Kristus on jätnud oma elu meie eest; ning meie oleme kohustatud jätma oma elu vendade eest.» (1Jh 4:10; 3:16)

Armastus tähendab enda sidumist sellega, keda (või mida) armastatakse. See, kes armastab langenud, jumalatut maailma, seob ennast sellega ning viimaks hävib koos sellega. See aga, kes armastab Jumalat, seob ennast Jumalaga ning pärib Temasse ja Tema armastusse jäädes igavese elu.

Kahtlemata on jutluses äärmiselt kohane seletada lahti kolm apostli nimetatud hukutavat jõudu, mis maailma ja neid, kes maailma armastavad, oma meelevallas hoiavad: liha himu ja silmade himu ning «elukõrkust» ehk elujärjega ärplemist.

Jutluse võib ehitada üles näiteks järgmiste punktidena:

1. Apostel Johannes kõneleb tänases Epistlis armastusest, mis kujutab endast eeskätt ühte kuulumist sellega, keda või mida armastatakse. Niisiis, öeldes: «Ärge armastage maailma ega seda, mis on maailmas!», ei räägi Johannes armastusest kui tundest või sümpaatiast, vaid kui pühendumisest, enda üle andmisest armastatule, enda sidumist armastatavaga. Just nii on Jumal meid armastanud: Ta on andnud oma ainusündinud Poja lepitusohvriks meie pattude eest. Armastus näitab, kellele või millele kuulub meie süda.

2. Teine mõiste, millest õigesti aru saamine on äärmiselt oluline, on «maailm». Apostel Johannese jaoks tähistab see jumalatut maailma, mis tahab elada ilma Jumalata, mis on Jumalast lahti ütelnud ja mis Talle vastu hakkab. Inimene seisab paratamatu valiku ees siduda end kas Jumalaga või sellega, mis on Jumalast lahus, jumalatu maailmaga, mis püüab meid enda külge siduda kolme jõuga: liha himu, silmade himu ja elukõrkusega. «Liha himu» ei tähenda üksnes meelelisi või seksuaalseid kiusatusi, vaid langenud inimloomuse kalduvust võtta Jumala head annid ja kasutada neid Jumala tahte vastaselt. «Silmade himu» on soov kõige üle valitseda ning ise – nagu pattulanguse loos – hea ja kurja üle otsustada. See on soov asetada ennast Jumala kõrvale või koguni Temast kõrgemale. Kolmandaks nimetab Johannes «elukõrkust» ehk elujärjega ärplemist: soovi väärtustada ennast vastavalt sellele, mida me omame, milline on meie eluolu, millise mulje me teistele jätame ja kui palju oleme kas tõeliselt või vähemalt näiliselt saavutanud. Need kolm jõudu, millega jumalatu maailm meid oma meelevallas hoiab, võivad näida väga erinevatena, ent nende juur on alati üks ja sama: inimene tahab, et tema elu kuuluks talle endale, mitte Jumalale. Paraku saab inimesest seeläbi ori – sellesama jumalatu maailma ori, mille üle ta arvab end valitsevat.

3. Kristlik rõõmusõnum on, et maailm ja tema himu lähevad mööda, ent see, kes teeb Jumala tahtmist, jääb igavesti. Johannese sõnad maailma kadumisest ei ole mõeldud mitte hirmutamiseks, vaid vaid lohutamiseks ja julgustamiseks. Möödub ja hävib kõik see, mis on langenud, rikutud ja Jumalast lahutatud; viimane sõna ei jää mitte pimedusele, vaid valgusele, sest «pimedus möödub ja tõeline valgus paistab juba (1Jh 2:8). Kõige olulisem küsimus, mis meie ees seisab, on: mille külge seome meie oma südame? Mis või kes on see, mida või keda me armastame? Kui meie elu on kinnitatud selle külge, mis möödub – maise vara, naudingute, staatuse, edu või enese maksmapaneku külge –, siis jääme viimaks kõigest ilma. Jääme ilma ka oma hingest. Jumal tahab midagi muud. Jumala tahtmine on, et «usuksime Tema Poja Jeesuse Kristuse nimesse ja armastaksime üksteist» (1Jh 3:23). Selle usu viljaks on Jumala käskude pidamine ja oma ligimese armastamine. Kristlastena ei pea me maailma põlgama ega Jumala loodut kartma või sellesse üleolevalt suhtuma, küll aga peame hoiduma andmast oma südant sellele, mis hävib, s.t jumalatule maailmale. Meie süda, meie armastus, peab kuuluma Jumalale ja Tema ainusündinud Pojale, meie Lunastajale Jeesusele Kristusele, sest Tema on «tõeline Jumal ja igavene elu» (1Jh 5:20) – kes jääb Temasse, see elab igavesti.